

Novák Valentin

MAGYAR RULETT

Piros műselyem szoknyában ült. Sárga gyapjúharisnyája koszfoltokkal telihintve. Hosszú fekete haját messze kerülték a samponok. A tönkvár szélén árválkodott, míg a többiek, fiúk, lányok vegyesen, bőszen rohagáltak, csatáztak, öklelődtek, labdázta. Igaz, ketten az ifiak közül összebújva sustorogtak a porlepte, vécének is kitűnő bokor fedezékében:

- *Idefigyelj, ni! Nem rég kaptam a nagybácsimtól... Kurva jó! És hány lövetű?*
 - *Hat rózsapatron kell bele. Akkorát szól, mint egy ágyú. Tegnap a frászt hoztam a macskánkra, majdnem kiugrott a gangról...*

- *Van patronod?*
 - *Egy maradt... A többit ellövöldöztem.*
 - *Ismered az orosz rulettet?*
 - *Nem, mi az?*

A múlt héten láttam egy filmet. Két fickó játszott benne. Szerelmesek lettek egy lányba... Először összebalhézta, aztán kibékültek, megint egymásnak ugrottak, a csaj meg csak ült, s nézte őket a nagy barna szemével...

- *És?*
 - *Aztán a végén vettek egy fegyvert közösen. Mert barátok voltak tulajdonképp. Igazából nem tudtak egymásra haragudni, de a nőn sem voltak képesek megosztozni...*

- *Kettészelni mégsem lehet... De én nem értem a férfiakat... Mi a francot csipnek úgy a csajokon. Még pisztolyt is vesznek miattuk. Nézd csak Hajnalkát. Ott ül egész idő alatt, míg a Juli néni össze nem kürtöl minket; nem szol senkihez, de a múltkor láttam, hogy a Karesz és a Joci egymásnak mentek, s mindketten azt üvöltözték: Enyém lesz a Hajnal úgyis! Te meg meggebedsz!*

Kissé följebb húzta a piros műselyem szoknyát, s megvakarta a combja közepét. Piszkos körmei idegesítően sercegetek a sárga gyapjúharisnya foszladozó szálain. Nem gondolt semmire. Nézett bele a nagyvilágba. A hat iskolai év alatt jóformán nem is szólt senkihez. Nem tudhatták, mi ez nála. Melankólia? Már sejti; nem érdemes beszélni, hisz senkit sem érdekel a másik? Vagy eredendően üres? Mindenesetre, kívülről üresnek látszott, mint egy lukas pléhvödör. De lehet; valami mélységes titkot őrzött, mint az eget visszacsillogó kútmélyi víz, amely talán kincset ölel hús önmagába, de megeshetik, csak egy öngyilkos csontjait...

- Nem értem ezeket a bestiákat. Mindig félrekacsintanak, de rám sohasem! Szinte csodálom Hajnalt, ismerjük már tizenhét éve, s nem tudunk kihúzni belőle egy szót sem... De senki ám! Csak néz, mindenütt ott van, néz a nagy barna szemével, a férfiak hülyére isszák mi-

atta magukat, pedig sohasem rájuk pillog. Átnéz rajtuk, elles mellettük, s mégis mindegyik marha azt képzele; bele van zúgva a csaj...

- *Te is azt képzeled?*
 - *Te hülye vagy! Nekem ez a nő? Az üres hallgatása? A titka, ami nincs is? Ez egy buta, beképzelt szipirtyó. Egy...egy...elkényeztetett démon! Leszar mindent és mindenkit... De már ketten is... Ha jól tudom... Ott rohadnak a lelke mélyén...*

- *Ha semmi közöd hozzá, akkor mi végre szidod, mint a bokrot? Üljön csak, nézzen úgy és oda, ahová akar! Na, itt egy pohár pezsgő...*

- *Hm, olyan ez, mint a lelke... Talán még a mélyéről fölkivánkozna az érzések, a gondolatok, de mire kimondaná, vagy jelezné, ahogy a felszínre törnének, máris kipukkadnak, mint ezek a nyamvadt, kérésztű buborékok.*

- *Na és mi lett a film vége?*

Az orosz rulett. Vettek a forgótáras pisztolyhoz egyetlen golyót. Beletették. Megpörgették a tárat. És elkattintották a ravaszt.

- *És? Mindkettőnél csütörtököt mondott?*

- *Nem mondhatott, mert addig játszották, míg az egyiknek kiloccsant a veleje ott a nő és a barát előtt.*

- *Nem adjuk föl matekfeladatnak az ötvenedik órán? Mit?*

- *Kiszámolhatnák a többiek; hány pörgetés kell ahhoz, hogy a két ipse közül az egyik biztosan meghaljon?*

- *De marha vagy! Különben is, ezt a zseni agyaddal még te magad sem lennél képes megoldani... A végére nem is vagy kíváncsi?*

- *Tocsogott a vér, nem?*

- *Nem az a lényeg!*

- *Hát?*

- *A barát odahanyatlott a halotthoz zokogva... A nő meg szótlánul fölállt, és kísértelt a szobából... Rájuk se nézett! Erted? Annyit se mondott; fapapucs!*

A sárga gyapjúharisnyás kislány ütötköpött fekete lakkcipőcskéjével a homokot kapirgálta. Közben ide-oda izgett-mozgott a rönkön, amelyen ült, attól függően, a félkörív melyik részét írta lábával a kavicsal elegy, macskahúgyos porba. A félkör íve csak mélyült, egyre mélyült. Hangyáknak már szakadékként hatott, hová a körszelet fennsíkjáról alábucskázhatnak, ha nem vigyáznak. A rönkvár tetején megjelent egy borzas fej. Vászott gyermekecske célozta meg gumilabdával a csapdáját készítő kislány fejét... És talált... A gumilabda messze pattant a lányka fekete, csatagos hajjal borított koponyájáról. E pillanatban megállt körzőként rajzoló lába, félig hátra fordult, miközben cipőjével belerontott a körbe; így az meghasadván, szabadjára engedte Hajnal tekintetét, amely iszonyú, mély feketeség-

vel, akár egy égi energiahalmaz magába szippantotta Kareszt, a labdával dobáló fiút, aki tétova mosollyal lépdelt lefelé a rönkökön, hogy odaérven a számára gyűlöletesen kedves lányhoz még finoman bele is rúgjon, a mélyülő körívet pedig szánt szándékkal szétsúrolja tornacsukájával...

- Kérsz egy kevés hajnalkamagot?
- Az mire jó? Asszonypótló?
- Valami olyasmi. Jól be lehet kábulni tőle. Egy kis pezsgővel, maga a feledés!

- Hiába, nem tudok ettől a nőtől szabadulni. Elpusztít. Ott ül a sarokban, jár a lába a ritmusra. Nem néz senkire. Nem is ismerem. Mégis elemészt. A jelenléte. A kitölthetetlen űr, ami benne van, az vonzhat ennyire...

- Mindenkit ez a női űr vonz. Nekünk menhíreink vannak, nekik barlangjaik, hová begyűjtik szent köveiket...

- Ostoba! Nem is erre gondolok! Más ez a vonzás... Borzalmas íze van ennek a kibaszott hajnalkamagnak...

- Igyál rá valamit!
- Hallottad, hogy járt vele a Joci?
- Csak annyit, hogy mérget vett be. De nem hinném, hogy Hajnal miatt tette volna. Egyébként még emlékszem; egyszer majdnem kicsúzlizta a csajszi szemét. Akkor se szólt semmit ez a te nagy Hajnalod, még annyit se: hm! Pedig ennyit azért szokott. Na, hogy volt a Jocival?

- Mondtam már, hogy nem a Hajnalom, de még csak nem is az alkonyom. Hidegen hagy...

- Te már jól elszálltál, barátom. Két perce se volt, mikor arról szónokoltál, hogy elemészt ez a nő... Összevissza fecsegsz!

- És hol van az a patron!
- Már beleraktam.
- Akkor pörgessük meg a tárat!
- De mi a tét?
- Aki meghal, szájon csókolja a Hajnalt.
- Oké! Kezdjük!

Hajnal nem haragudott Kareszra... Csak nézte, nézte a kaján ábrázattal vissza-visszaforduló, távolodó fiút, mialatt igyekezett kijavítani a jócskán megrongálódott homokkört, mit lakkcipőcskéje orrával mélyített hangyaveremnek. A fiú gerincében bizsergést érzett, s mikor elpattant labdájához ért, már nem fordult meg, hogy utálatos szerelemből még egyszer a lány fejéhez vágja, hanem kanságára ébredő csikó gyanánt - nyerítve elgaloppírozott a dühöngő felé.

Ekkor hatalmasat dörrent a bokor. Még Hajnal is összeresztett egy pillanatra, de nem nézett oda, csak a félkörével bibelődött. Szétrnyíltak az ágavillák, s egy diadalmas mosolyú kamasz lépett elő a poros növény-vár kapuján. Egyenesen Hajnal félköreihez igyekezett, merthogy a lány már egy újabbat mélyítgetett, egy hozzá közelebbit, szorosabbat. Mikor a srác odaért a rönkön kuporgó teremtéshez, megtorpant a félkörön kívül, s áthajolt fölötte. Hajnal szemében démoni láng gyúlt, s csak ennyit mon-

dott, szinte hördülve: Takarodj! Ám fölvetette a fejét, s e meggondolatlan mozdulat elegendő volt ahhoz, hogy az orosz rulett vesztese csókot pötytyintsen a leány duzzadt, de haragosan vonagló ajkaira...

- A Joci jól megjárta az állandó froclizásokkal. Addig bosszantotta a Hajnalt, míg saját vermébe esett, s belészerelmesedett a lányba végleg, visszavonhatatlanul. De semmit nem kapott. Csak közönyt. Némaságot. Pedig még jártak is egy darabig, ha mondható ez így. Légyottjaik olyanok lehettek, mint amikor az úrhajós kilép a végtelenbe, egy kis űrsétára. Joci ott lépdelt Hajnal mellett, a súlytalanságban, a semmivel töltött buborékban, ami ebből a női formájú mit-tudom-én-miből auraként árad, de érezte, minden hiába, még egy morzsányit sem ismerhet meg soha ebből a... Nézd csak!

- Mi az?
- Föjlált a Hajnal...
- Idejön?
-- Mi a frászkarikát akarhat?
- Mégsem. Kiment az előszobába, biztos megunt a bulit, és elmegy.

- Hát nem egy nagy durranás ez az este! Na, folytatom, bár már nincs sok hátra... Szóval annyi, hogy szép lassan elsorvadt mellette a Joci, megroskadt, mint egy aggastyán, mint a zsugorodó, ponttá szűkülő végtelen, s bevette a mérget... A nő pedig továbbállt. Semmi bánat, semmi öröm. Közönyös arccal... Lelépett... A fekete lyuk, ami maga Hajnal, egy időre megint megtelt férfiból mérített-rabolt energiával. De hamarosan lemerülnek az ilyen jéglegkű nők, s újabb anyagért ásítanak... Áldozatok pedig mindig akadnak. Érkezett is a Karesz, aki hajdan gumilabdával dobálta a téri szabadfoglalkozásokon. Az is így járt, csak ő föllógatta magát... Még jó, hogy semmi közünk nem volt ehhez a démonhoz. Nem szívtattuk.. Ha jól emlékszem, én egyszer sem szóltam hozzá a nyolc év alatt.

- Na, érzed már a hajnalkamagot? Kezdek szállni... Még ráiszom ezt a krigli sört, és kész... Hohó, barátom! Dehogynem! Hohó! Jobb, ha menekülsz!

- Mi van? Te tényleg betéptél.
- Nem emlékszel?
- Mire kellene?
- Az orosz ruletre.
- És, miért fontos az?
- Te vesztettél. Te haltál meg. S jutalomból megcsókolhattad a Hajnalt. Te is átlépted a köreit, amit a lábával firkantgatott a homokba minden téri alkalommal. Jól vigyázz, barátocskám!

- Ugyan. Nem hiszek azért annyira az efféle misztikus zagyaságokban, mint a fáraó átka, meg az ehhez hasonlók... Mi bajom lehetne? Hisz el is ment. Meg különben; te találtad ki, mi legyen a vesztes-győztes jutalma, te ugyanúgy lakolsz!

A csók rövidre, a válasz hevesre sikeredett. A fiú két hatalmas pofont kapott. Ez a mozdulat volt az egyetlen Hajnal életében, amely arra utalt, érzelmek is lakoznak közönyös, de kétségtelenül vonzó arca mögött, avagy a lelke bugyraiban. A kamasz annyira megdöbbsent a frá-

szok elcsattantakor, hogy az elsűli patron szagát árasztó pisztolyt a lábához ejtette (a félkörön belülre), majd a bokor fedezékében röhögő stukkertulajdonos barátjához somfordált.

- Na, mi van? Elagyabugyált? Meghalsz, és még meg is vereted magad? Hol a fegyver?

Az ott maradt

Ekkor egyszerre fordultak a tönkvár széle felé, hogy most aztán odamennek, és visszaveszik a pisztolyt, ha kell, kicsavarják a csajszi kezéből, sőt még meg is tépik a haját... De amint megfordultak, inukba szállt a bátorságuk, pedig majdnem ugyanazt láthatták, mint korábban. A változás mindössze annyi volt, hogy a megbolygatott leány odébb telepedett. A rönkvár legszélső tuskóján ült piros műselyem szoknyájában, sárga, koszfoltokkal telehintett gyapjúharisnyájában, sámpont rég nem érzett, csatakos hajával keretezett gyönyörűen közönyös arcával és a földet leste, minek homokjába kopottas fekete lakkcipőcskejével kort karistolt. Mivel a szélső tönkön fészkelődött (bár úgy festeti, mintha ott sem lenne); immár nagyobb kör sikeredett, mint egy fél. Ha föláll helyéről, s az amúgy is korhadtságában már szuvas fogként lötyögő tuskót kiemeli a földből; talán befejezhette volna a művét, de nem így tett.

A srácok döbbenetteljes ábrázattal lestek megszokott mozdulatait. Moccanni sem bírtak, nem hogy megharcolni a pisztolyért. Pedig nála kellett legyen, mert ahol a csók. ádó kamasz leejtette, ott nem volt. Ám meg is feledkeztek a játékfegyverről, úgy megbabonázta őket a közöny pulzáló üressége, amely ebből a megfejthetetlen vonzó-taszító valakiből áradt. Juli néni harsány „becsöngetésére” rezzentek csak össze, s odalépdeltek a lassan összeseregülő többiekhez. Mint mindig, Hajnal ért oda legutoljára. Meg szétmaszatotha a majdnem-kört csupa por lakkcipőjével...

- Megfordult velem a világ!

Huhh, velem is. Föl se bírok állni.

- Pörgök, mint egy fékevesztett centrifuga... Egy egész zacskóval megettünk abból a nyavalyás magból?!

Aha...

- Nézd, ez visszajött! itt a Hajnal, látod?

- Hát, valami nagyon világosodik nekem!

- Ne marháskodj, rossz előérzeteim vannak! Te, ez beleül a forgó fotelba! Pörög, Mindjárt elhányom magam... Nem elég, ha én pörgök belülről?! Itt köröz, mint egy őrült!

- Hallucinálsz, te!

- Nem! Nézd, fölállt! Idejön!

**- szíiaasztók fiúú.k.k vísssszaahósssttatamm
aaa piisstoholyotóókatkat teeeessssééék jáátsza-
szatatóók ééérrtemmm deee móóóst.t.t aaa
táhárbahnnn öööttt pahatrontron vannn sss
neemmm eegy aaakkiiii élleve meghússssa
annakk.k.k örrökreee megnyíilóóók**

A látomás visszahuppant pörgő fotelébe, s akár a forgószelel, kürtövé csavarodott. Remegő kézzel nyúltak a pisztoly után. Hajdani tulajdonosa megperdítette a tárat, belé sem nézve, majd a szájába vette a csövet:

- Nincs sok esély, de jobb túllenni rajta.

Búcsúzóul még elsütötte régi kedves mondását, melyet a reklámplakát szövegéből ferdített: ÉN ÉS A MAGNUM! Aztán: BUMMM! Agya a falra loccsant, épp egy csókolódzó pár mellett.

Társa nagy nehezen kiszedte a halott görcsösen markoló ujjai közül a fegyvert, majd a véres csövet halántékához szorította. Koponyájának tartalma a fotelben örvénylő Hajnalkára zúdult. Ekkor a nő meglassította pörgését, laktopános lábának szőnyeghez súrolásával megállította a fotelt, kikászálódott, és se szó, se beszéd távozott...

A vendégek visítva rohángásztak le-föl. A házigazda rendőrért telefonált, aki hajnalhasadtára meg is érkezett, s megállapította; vélhetőleg öngyilkosságot követtek el a fiatal emberek. Míg a lassan kijózanodó tanúkat faggatta az önpusztító lehetséges okairól, hisz csak tudnak egymásról valamit, ha már nyolc esztendeig egy iskolába jártak - lévén osztálytalálkozóról volt szó -, addig a nyomozó emberei egy harmadik golyó után kutattak, mert ennyi hiányzott a tárból. Hiába esküdözött mindenki, hogy csak két dörrenést hallottak. A hajnalkamagos zacskót gyűrögető felügyelő csak ennyit jegyzett meg: Ezen a héten ez már a harmadik eset. Úgy látszik, új társasjáték van születőben: a magyar rulett.

